

Glistrup var klar over, at der i alle de breve, han havde sendt til forsvarerne gennem årene, var masser af ammunition, som forsvarerne kunne affyre. Men det blev nogle slemme fusere. Efter en god halv times forløb uden særligt betydningsfuldt materiale gik forsvarerne helt i stå og erklærede bevisførelsen for afsluttet.

Derefter kom proceduren, der førtes elendig fra forsvarers side.

Men anklagerens stof var så svagt, at det stod klart selv for den forudindtagne byret, at Glistrup havde holdt sig midt på lovens landevej og havde været så langt fra bare at operere på lovens kant, at det eneste rigtige resultat var totalt at frifinde ham.

På den anden side kunne systemet ikke holde hertil med al den prestige, der var involveret i at få knaldet ham, som statsminister Anker Jørgensen betegnede som Danmarks største skattesnyder. En byretsdommer, der i al fremtid kom til at gå under betegnelsen »Ham, der frifandt Glistrup«, måtte se i øjnene, at han aldrig kunne avancere, så længe ganmelpartierne stadig besætter justitsministerposten.

Derfor måtte de nødvendigvis domfælde, og begge dommere blev da også kort efter belønnet med at blive udnævnte til landsdommere, blive mæglingmænd og få nye ordener, kors, bånd og stjerner på.

De havde indgået det kompromis med sig selv, at de gav Glistrup en bødestraf og lod ham beholde advokatbestillingen.

Det kunne man selvfølgelig ikke, hvis Glistrup blot havde begået en brøkdæl af det, som han anklagedes for. Men det uundgåelige faktum var altså, at det havde han heller ikke gjort.

Glistrup erklærede sig straks tilfreds med dommen, hvis blot de andre partier ikke ville snyde ham og efter appelfristens udløb udnytte grundloven i strid med dens mening og smide et medlem, der alene havde fået bødestraf, ud af folketinget. For at undgå det fremsatte Glistrup straks forslag i folketinget om at få tingene afklaret, inden appelfristen udløb.

At blive tvunget til, mens tid var, at skulle bekende kulør, kaldte Anker Jørgensen for »for smart«. Resultatet blev, at statsmagten appellerede byretsdommen til landsretten før den dagsordensatte førstebehandling i folketinget.

Anklagemyndighedens chef erklærede, at man ikke på anklagerside ville bruge samme anklage i landsretten som i byretten, fordi byretsanklagerne »simpelt hen ikke kan opretholde den gejst – eller finde den inspiration, som er nødvendig for at gennemføre en landsretssag med tilfredsstillende resultat«.

Med de sørgelige forsvarererfaringer, der var fra byretten, var der al mulig grund til at følge en tilsvarende linie på forsvarerside.

Glistrup plæderede herfor over for østre landsret og foreslog 50 navne på advokater, han gerne ville have som forsvarer, og sagde endda, at hvem som helst var bedre end de to uheldige helte fra byretten.

Og hvem valgte så landsretten blandt alle de tusindvis af muligheder? Præcis de to samme, der havde vist sig så følgagtige over for systemet under byretssagen.

Glistrup appellerede aldeles forgæves til deres professionelle samvittigheder om ikke at påtage sig et forsvarerhverv for en tiltalt, der udtrykte kvalificeret mistillid til dem.

Men de var aldeles ligeglade. De havde tilsyneladende kun øje for at få salærer betalt fra skatteyderne. Under byretssagen tilsammen over en million kroner. Og de kunne roligt regne med at score endnu mere i landsretten.

Glistrup bragte spørgsmålet ind for Menneskeretskommissionen. Uden at der blev givet adgang til nærmere argumentation, fik den danske regeringsrepræsentant i kommissionen – professor Carl Åge Nørregaard – sine kolleger til at gå med til, at Ingerslev/Suenson var et par, som Glistrup havde godt af at skulle have som forsvarere.

Og de viste sig da også at være lige så passive, sløve og magtapparatfølgagtige ved landsretten, som de havde været ved byretten. Østre landsrets kendelse af 25. august 1980 om, at der fra Glistrups side ikke må føres beviser, er da ret beset – men sådan opfattes det næppe af fagjuristerne – først og fremmest en knusende dom over, at forsvarerne ikke i tide havde været på tæerne med at anmelde deres beviser.

De kunne f. eks. have brugt de breve, Glistrup havde sendt dem under byretsårene. Men med den smertelige erfaring, Glistrup havde vundet i byretten, sendte han i stedet under landsretssagen successivt brevene til anklagemyndigheden – i alt 104 stykker – men også den snoede sig uden om at fore-